

HỒI THỨ MỘT TRĂM BỐN MƯỜI BẢY

MUỖ ĐẠI SỰ XIN LÀM DUỠNG TỬ

Đoàn Diên Khánh đang bị trọng thương và gặp lúc gian nguy, đột nhiên được vị Quan Âm tóc dài áo trắng xả thân để lão thoả mãn, lão cảm thấy tinh thần phấn khởi, tin rằng thiên mệnh đã về với mình, ngày sau tất được lên ngôi báu. Vậy những mối nguy nan trước mắt cũng không có gì đáng lo ngại.

Đoàn Diên Khánh đang đầy lòng tự tin, chợt thấy trước mặt sáng loà. Trời đã bình minh. Lão lại hỏi thăm biết Khô Vinh đại sự vẫn còn trong thời kỳ nhập định.

Đoàn Diên Khánh quỳ xuống gốc cây Bồ Đề cảm tạ đức Bồ Tát đã ban ơn đức cho. Lão bẻ hai cành bồ đề cắm vào vách, rồi lạng mình nhảy đi, không dám lẩn quẩn ở nước Đại Lý nữa. Lão đi mãi xuống phía Nam cho tới khu Man Hoang hẻo lánh. Lão ở đây cố công tập luyện võ nghệ truyền gia.

Võ học họ Đoàn nước Đại Lý tinh thâm vô cùng. Nó lấy thuần tuý làm cốt mà không cần biến ảo phức tạp.

Năm năm đầu Đoàn Diên Khánh điều trị thương thế cho lành. Đoạn lão tập luyện lấy gậy thay chân. Lão lại đem môn "Nhất dương chỉ" chế hoá vào cây cương trượng, luyện thêm năm năm nữa., rồi mới hiện trên chốn giang hồ.

Bước đầu, Đoàn Diên Khánh phải đi về miệt Lũng Hồ tiêu diệt hết kẻ cừu địch không để sống sót một mống. Thủ đoạn tàn ác của lão thực khiến cho người ta vừa nghe đến đã phải kinh hồn. Vì thế mà lão nổi tiếng là thiên hạ đệ nhất đại ác nhân.

Đoàn Diên Khánh đã mấy phen lén lút trở về nước Đại Lý, và lần nào cũng thấy ngôi vua của Đoàn Chính Minh không thể nào lung lay được, nên lão lại đành bỏ đi.

Lần sau cùng gặp Huỳnh Mi Tăng cùng đánh cờ để đầu nội lực. Hôm ấy, lão đang nắm chắc phần thắng, chẳng ngờ đầu Đoàn Dự xen vào khiến cho lão chuyển thành thế bại.

Lúc này, Vương phu nhân bắt được Đoàn Dự, Đoàn Diên Khánh đang phóng trượng để đâm chết chàng cho hết mối lo về sau, đột nhiên Đoàn phu nhân ngâm bốn câu:

Ngoài chùa Thiên Long,
Dưới gốc Bồ Đề.
Hành khất phương xa,
Quan Âm tóc dài.

Bốn câu mười sáu chữ này đọc lên thoảng nghe như không, nhưng đối với Đoàn Diên Khánh khác nào sét đánh lưng trời.

Lão nhìn về mặt Đoàn phu nhân tự hỏi:

- Chẳng lẽ... Chẳng lẽ... bà này lại là vị Quan Âm ngày trước?

Bỗng thấy Đoàn phu nhân từ từ đưa tay lên cởi búi tóc ra cho làn tóc mây đắp lên vai và rủ xuống trước mặt. Lão nhận ra chính bà là vị Quan Âm mà lão đã gặp dưới gốc cây Bồ Đề ngoài chùa Thiên Long.

Đoàn Diên Khánh không còn hoài nghi gì nữa, lẩm bầm một mình:

- Minh cứ tưởng là Bồ Tát, té ra lại là Trấn Nam vương phi!

Bây giờ Đoàn Diên Khánh tuy đã biết rõ chân tướng, nhưng nhiều mối nghi hoặc lại nổi lên trong óc. Lão tự hỏi:

- Tại sao Vương phi lại có hành động như vậy? Khi ấy ta là một kẻ ăn xin mình mủ máu mà sao lại lọt vào mắt nàng?

Đoàn Diên Khánh cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc rồi ngẩng lên nhìn thì thấy Trấn Nam vương phu nhân nước mắt chảy quanh, lão không cầm lòng được lên giọng ấm ớ hỏi:

- Người muốn ta tha mạng cho con người ư?

Đoàn phu nhân lắc đầu đáp:

- Trên tám kim bài nhỏ xíu đeo ở cổ y có khắc chữ ghi năm, tháng, ngày đã sinh ra y đó.

Đoàn Diên Khánh ngạc nhiên hỏi:

- Người không xin ta tha y mà lại bảo ta coi tám Kim bài đó là có ý gì?

Từ lúc Đoàn Diên Khánh biết rõ chân tướng phu nhân và nhớ lại cuộc giao hợp dưới gốc cây bồ đề ngoài chùa Thiên Long, lão sinh kinh sợ và cảm kích Đoàn phu nhân. Lão đưa đầu trượng ra để giải khai huyết đạo cho bà rồi cúi xuống nhìn vào cổ Đoàn Dự thì quả thấy một tám kim bài nhỏ. Một mặt kim bài khắc bốn chữ "Trường mệnh bách tuế". Lão lại lật mặt kia lên coi thì thấy khắc một hàng chữ nhỏ:

"Sinh ngày mười ba tháng mười một, năm Quý Hợi, nhằm năm Bảo Định đế thứ hai nước Đại Lý."

Đoàn Diên Khánh coi đến mấy chữ "năm Bảo Định đế thứ hai" thì trong lòng đã run lên, lẩm bầm một mình:

- Tháng hai năm ấy ta bị kẻ thù vây đánh, người bị trọng thương, phải bò lê đến ngoài chùa Thiên Long. Trời ơi! Tháng mười một sinh ra gã này. Thế là vừa mười tháng. Chẳng lẽ mười tháng mang thai.. và gã này... là con ta ư?

Mặt lão chằng chịt vết sẹo nên không nhìn rõ những nét kinh hãi. Song sắc mặt lợt lạt không còn một chút huyết sắc. Lòng lão cực kỳ xúc động. Lão quay lại nhìn Đoàn phu nhân thì thấy bà gật đầu lẩm bầm:

- Thật là oan nghiệt! Thật là oan nghiệt!

Đoàn Diên Khánh suốt đời chưa có mối quan hệ trai gái cũng chưa nếm mùi hoan lạc gia đình. Nay đột nhiên lão biết trên đời mình đã có một đứa con trai thì trong lòng vui mừng khôn tả! Lão cho là những danh lợi, hiển vinh trên đời, cả đến cơ

nghiệp đế vương cũng không quý bằng có một đứa con. Lão nghĩ lại: vừa rồi suýt nữa phóng trượng đâm chết con mình mà may chưa kịp hạ thủ thì vừa kinh hãi vừa mừng thâm, những muốn reo lên.

"Choang" một tiếng! Cây cương trượng trong tay lão rớt xuống đất.

Đoàn Diên Khánh liếc mắt nhìn Đoàn Chính Thuần thì thấy vẻ mặt y vẫn lơ mờ, hiển nhiên không hiểu gì đến mấy câu của phu nhân vừa nói.

Đoàn Diên Khánh lại cảm thấy trong lòng kiêu hãnh vô cùng, những muốn la lên:

- Dù người có làm Hoàng đế nước Đại Lý mà ta không làm được cũng chẳng lấy chi làm vinh hạnh. Ta có con trai mà người không, thế thì ta hơn người nhiều lắm rồi.

Đột nhiên đầu óc lão choáng váng, mắt tối sầm lại. Lão tự nhủ:

- Vì ta vui mừng quá mà phát ra hiện tượng này.

Bỗng nghe đánh "huỵch" một tiếng. Một người ngã lăn ra bên cửa. Người đó chính là Vân Trung Hạc.

Đoàn Diên Khánh giật mình kinh hãi la thâm:

- Hồng bát!

Lão giơ tay trái lên không, muốn vận kinh lực hút cây cương trượng cho bật lên bên tay mình. Dè đâu lão vận nội lực mà không phát huy được. Cây cương trượng vẫn nằm im dưới đất, chẳng chuyển động chút nào.

Đoàn Diên Khánh càng kinh hãi hơn, nhưng không để lộ ra ngoài mặt.

Lão lại giơ tay phải ra vận động kinh lực để hút lấy cây cương trượng nhưng nó vẫn nằm yên không nhúc nhích.

Lão đề tụ chân khí cũng không được.

Giữa lúc lão còn đang ngơ ngẩn chẳng hiểu đã bị người ngoài dở trò gì với mình bỗng thấy Mộ Dung Phục lên tiếng:

- Đoàn điện hạ! Trong căn nhà bên kia cũng có một người muốn gặp điện hạ. Vậy xin điện hạ dời gót qua đó.

Đoàn Diên Khánh nói:

- Mộ Dung công tử cứ đưa y đến đây!

Mộ Dung Phục đáp:

- Y không đi được, mời điện hạ qua đó!

Đoàn Diên Khánh nghe Mộ Dung Phục nói mấy câu này thì đã hiểu ngay là có kẻ ngồi trong bóng tối để phóng thuốc mê mà chắc chính là Mộ Dung Phục không sai. Gã vốn sợ võ công mình lợi hại, còn e dè thuốc độc chưa đủ hại mình, nên không dám trở mặt.

Đoàn Diên Khánh lại nghĩ thâm:

- Từ lúc vào nhà đến giờ mình để ý đề phòng cẩn thận, đã không uống một hớp nước trà, lại không ngửi thấy mùi gì khác lạ mà sao vẫn bị trúng độc kế của gã được? Hay là từ lúc mình nghe lời nói của Đoàn phu nhân quá đổi vui mừng, sao lãng đề phòng đến nỗi bị gã làm cho mắc bẫy?

Đoàn Diên Khánh tuy tính tình hung ác, nhưng có khí độ kẻ cả. Lão đã thất cơ kém thế thì đành chịu thua chứ không cấu giận mắng chửi. Lão chỉ lạnh lùng nói:

- Mộ Dung công tử! Họ Đoàn nước Đại Lý chúng ta không thạo dùng chất độc. Công tử nên lấy môn "Nhất dương chỉ" để đối phó với lão phu mới đúng.

ý lão muốn nói: Họ Mộ Dung ở Cờ Tô đã nổi tiếng về môn "gậy ông đập lưng ông". Thế mà người lại dùng độc để đối phó với ta thì không phải là người quang minh lỗi lạc.

Mộ Dung Phục tủm tủm cười đáp:

- Đoàn điện hạ là bậc cái thế anh hùng, há phải hạ tâm thường? Món "Hồng hoa hương vụ" này của tại hạ đã lấy ở nước Tây Hạ ngày trước và chỉ để thêm vào một chút đặng làm chảy nước mắt, sổ mũi, hắt hơi. Đâu có phải là của nhà Mộ Dung ở Cờ Tô chế ra.

Đoàn Diên Khánh ngấm ngấm kinh hãi. Lão nhớ lại ngày trước, bọn cao thủ tại Nhất phẩm đường nước Tây Hạ đã dùng Hồng hoa hương vụ để đánh ngã bao nhiêu bang chúng Cái Bang rồi bắt sống hết. Lão được nghe chuyện này không ngờ bữa nay chính lão mắc bẫy.

Đoàn Diên Khánh nhắm mắt lại không nói gì nữa. Lão ngấm ngấm vận nội lực để trừ hơi độc ra ngoài.

Mộ Dung Phục cười nói:

- Muốn giải chất Hồng hoa hương vụ mà vận công ngưng khí thì chẳng ích gì...

Gã chưa dứt lời, thì Vương phu nhân quát lên:

- Người đánh thuốc độc làm ta cũng bị hại lây. Mau lấy thuốc giải mau ra!

Mộ Dung Phục đáp:

- Cô mẩu! Diệt nhi thật là đắc tội. Cô mẩu chờ một chút rồi diệt nhi sẽ giải độc cho cô mẩu!

Vương phu nhân tức giận nói:

- Việc gì mà phải chờ một chút với chẳng chờ một chút. Lấy thuốc giải mau đi!

Mộ Dung Phục đáp:

- Thật là đắc tội. Thuốc giải diệt nhi không mang theo bên mình.

Đoàn phu nhân đã được giải khai huyết đạo, nhưng lại bị Hồng hoa hương vụ làm cho mê đi. Trong sảnh đường, ngoài Mộ Dung Phục đã uống thuốc giải từ trước và Đoàn Dự có Chu cấp thần công trong người, còn hết thủy đều trúng độc. Nhưng Đoàn Dự đang bị đau đớn vô cùng. Từ lúc chàng nghe Vương phu nhân bảo Đoàn Chính Thuần:

- Con người bạc hãnh kia! Người làm hại ta chẳng kể làm chi, không ngờ người lại hại đến chính con gái người. Ngọc Yến... Ngọc Yến chính là cốt huyết của người đó.

Thì khí tức xông lên tận cổ, cơ hồ ngất đi. Sau chàng lại nghe Vương phu nhân cùng Mộ Dung Phục đề cập đến mối tư tình giữa phụ thân chàng và bà ta, thì trong lòng ngấm ngấm kinh hãi.

Chàng lo rằng Vương Ngọc Yến cũng vào trường hợp như Mộc Uyển Thanh tức là em gái mình.

Bây giờ Đoàn Dự nghe chính miệng Vương phu nhân nói ra điều này, thì không còn hoài nghi gì nữa. Chàng tưởng chừng trời đất quay cuồng. Nếu chân tay không bị trói, miệng không bị nhét hạt vãi, thì chàng đã kêu gào và chạy loạn lên như người điên rồi.

Trong lòng đau khổ quá chừng, Đoàn Dự cảm thấy tức ngực, lại không chuyển động được, chân tay chàng giá lạnh rồi dần dần cứng đơ.

Chàng cả kinh than thầm:

- Trời ơi! Bá phụ thường nói con người đã bị bại lực, thì nội công càng thâm hậu bao nhiêu càng nguy hiểm bấy nhiêu! Không chừng... mình bị bại lực rồi đây!

Chàng cảm thấy khí lạnh chỉ trong chốc lát đã vào đến khuỷu tay, đầu gối... Nhưng rồi chàng lại nghĩ:

- Nếu Ngọc Yến là em cùng cha khác mẹ với mình thì mối tương tư hoài bão bấy lâu bỗng tan ra như bọt nước. Mình có sống ở trên thế gian cũng chẳng còn chi là sinh thú. Mình có bại lực thành người phế nhân không còn biết gì nữa càng tránh được nỗi phiền não suốt đời.

Sau chàng lại nghe mẫu thân nói những gì ngoài chùa Thiên Long, dưới gốc bồ đề... thì chỉ có Đoàn phu nhân và Đoàn Diên Khánh là hiểu ngầm với nhau, còn ngoài ra chẳng một ai hay biết.

Đoàn Dự đang lúc đau lòng muốn ngắt đi thì câu nói của mẫu thân lọt vào tai chàng. Tuy chàng nghe rõ nhưng không bao giờ biết Đoàn Diên Khánh là phụ thân mình.

Đoàn Diên Khánh ba lần vận nội tức, chẳng những vô hiệu mà trước ngực lại càng tức tối khó chịu như muốn nôn oẹ. Lão không nói gì mà không cử động chỉ nhắm mắt ngồi yên.

Mộ Dung Phục nói:

- Tại hạ khi nào dám uy hiếp điện hạ, có mọi người ở đây làm chứng cho điều đó. Trước hết tại hạ xin có lời tạ tội và kính khẩn cầu điện hạ một điều.

Gã quỳ hai chân xuống, dập đầu lạy tận đất, tỏ ra rất kính cẩn.

Mọi người thấy Mộ Dung Phục đột nhiên thi hành đại lễ thì không khỏi kinh ngạc. Lúc này gã đã kiềm chế mọi mặt, tính mạng mọi người gã đều nắm trong tay. Dù gã có là người nghĩa khí giang hồ thì đối với Đoàn Diên Khánh, một bậc cao thủ tiền bối, cũng chỉ vãi một cái là đủ, hà tất phải khom lưng uốn gối dập đầu bái lạy?

Đoàn Diên Khánh chẳng hiểu ra sao, nhưng thấy gã kính cẩn như vậy thì lòng căm hận cũng dẹp đi vài phần. Lão nói:

- Người ta thường nói rằng: "Thi lễ với người là tất có sở cần điều gì". Công tử thi hành đại lễ như vậy, tại hạ không dám đương. Chẳng hay công tử có điều chi dạy bảo?

Trong lời nói của Đoàn Diên Khánh, lão tỏ ra là người rất lịch sự.

Mộ Dung Phục đáp:

- Tâm nguyện của tại hạ đã được điện hạ biết rõ. Muốn phục hưng Đại Yên không phải là công cuộc trong một ngày mà xong. Bây giờ tại hạ giúp đi điện hạ lên ngôi Hoàng đế nước Đại Lý trước. Điện hạ lại không có con cái, nên tại hạ muốn bái điện hạ làm nghĩa phụ để chung lưng đấu sức làm nên đại sự, há chẳng lưỡng toàn kỳ mỹ ư?

Đoàn Diên Khánh nghe Mộ Dung Phục nói đến câu "Điện hạ không có con cái", bất giác liếc mắt nhìn Đoàn phu nhân. Bốn mắt gặp nhau khác nào nói đến trăm ngàn điều.

Đoàn Diên Khánh cười khằng khặc không trả lời. Lão nghĩ bụng:

- Giả tử ngươi nói câu này trước đây nửa giờ thì thật là lưỡng toàn kỳ mỹ nhưng hiện giờ ta đã biết là ta có con thì khi nào lại đem ngôi vua để truyền lại cho ngươi?

Mộ Dung Phục lại nói:

- Nhà Đại Tống lấy được giang sơn của họ Sài đời Hậu Chu, ngày ấy Chu Thái Tổ là Quách Oai không người kế nghiệp, lấy Sài Vinh làm con. Sài Thế Tôn là tay hào kiệt đương thời, tài kiêm văn võ làm nổi oai danh cho nhà Hậu Chu. Họ Quách đời đời được hưởng tể tự truyền mãi về sau, hậu thế đều ca tụng việc này. Gương trước còn đó, xin điện hạ xét soi.

Đoàn Diên Khánh hỏi:

- Công tử muốn ta thu làm nghĩa tử ư?

Mộ Dung Phục đáp:

- Chính thế!

Đoàn Diên Khánh bụng bảo dạ:

- Bây giờ ta bị trúng độc đành phải miễn cưỡng nhận lời. Chờ giải độc rồi, ta sẽ giết gã đi là xong.

Lão liền hững hờ đáp:

- Như vậy thì công tử phải đổi lấy họ Đoàn mới có thể làm Hoàng đế nước Đại Lý được. Hoài bão phục hưng Yên quốc chưa hiểu thành bại thế nào, nhưng họ Mộ Dung từ đây tuyệt tự mà công tử cũng chịu ư?

Đoàn Diên Khánh đã biết rõ mưu cơ của Mộ Dung Phục. Gã chỉ cần lên làm vua nước Đại Lý rồi trong vài năm cho người thân tín nắm hết quyền binh, giết sạch bọn trung thân với họ Đoàn rồi, gã sẽ khôi phục họ Mộ Dung. Có khi gã còn đổi tên nước Đại Lý thành Đại Yên cũng chưa biết chừng.

Lão đặt ra mấy câu hỏi này là mưu sâu lấy thoái làm tiến khiến Mộ Dung Phục tin lời không đem lòng nghi kỵ. Nếu lão ứng thuận ngay thì tỏ ra có ý không thành thực.

Quả nhiên Mộ Dung Phục ngẫm nghĩ hồi lâu, rồi ngập ngừng:

- Cái đó...

Thực ra trong thâm tâm Mộ Dung Phục cũng tính toán như Đoàn Diên Khánh. Gã cũng cho rằng nếu lão hấp tấp nhận lời, tức là trong lòng còn ấp ủ mối bất lương nuôi nấng sự giả trá.

Mộ Dung Phục ngân ngữ một lúc rồi nói tiếp:

- Tại hạ tuy không phải là hạng vong bản bất hiếu, nhưng muốn làm nên việc lớn thì không cần câu nệ tiểu tiết. Tại hạ đã bái điện hạ làm dưỡng phụ thì dĩ nhiên phải lấy họ Đoàn.

Đoàn Diên Khánh cười ha hả nói:

- Thế thì tuyệt diệu! Lão phu phiêu bạt giang hồ không vợ không con. Nay tuổi già lại được con trai là bậc thiếu niên anh tuấn thì thật thoả chí bình sinh.

Đoàn Diên Khánh nói câu này chính là để tỏ lòng khoái cảm có Đoàn Dự là con, nhưng người ngoài nghe lại tưởng là lão ưng lời thu Mộ Dung Phục làm nghĩa tử để sau này truyền ngôi cho gã.

Mộ Dung Phục cả mừng nói:

- Điện hạ là bậc anh kiệt vào hàng tiền bố, lời nói coi nặng bằng non hản không còn chi hối hận về sau? Nghĩa phụ ngồi lên cho hài nhi cúi lạy!

Gã vừa uốn gối bỗng nghe thanh âm ngoài cửa vọng vào:

- Không được đâu là không được đâu! Hành động này nhất định không được!

Rèm cửa vén lên, một người bước vào chính là Bao Bất Đồng.

Mộ Dung Phục hơi biến sắc mặt quay lại hỏi:

- Bao tam ca bảo sao?

Bao Bất Đồng đáp:

- Công tử gia đường đường là dòng dõi Mộ Dung nước Đại Yên, sao lại đổi ra họ Đoàn được? Việc hưng phục Đại Yên vẫn biết gian nan đến cùng cực, nhưng bọn ta cung cúc tận tụy mà thành sự là hay mà không thành vẫn là tay tuấn kiệt. Nay công tử lạy một kẻ người chẳng ra người, quý chẳng ra quý làm dưỡng phụ, dù có làm nên Hoàng đế cũng chẳng hiển vinh gì. Huống chi mình ở họ Mộ Dung mà định nhảy vào làm Hoàng đế nước Đại Lý thì là một việc vô cùng khó khăn.

oOo